

Béke

Én vagyok Ti. Kristálybölcsőként álltok emlékezetem terében, elmém nyelve alatt elolvadt keserűség, szétivódva sejtjeimbe, érdes gyümölcsé váltok.

Képzelt központi üregben a főalak örök idommá szűrődött, ezer érből; álomban lüktető sugártest, sorsomba róva, tenger ölén nyugvó, lebegő virágszirt.

Nem is hallok semmit. E zenétől visszhang kel úgyis minden sejtemen holtomig. Mindben tükörkép. Mennyit sírt kis szíved, míg egyévált velük! Halak, korállók. Víz, algáksodorta. S a légben, fent, fény. Én megbocsátok.

Megtisztulás

Szétkallódás-életemben száz dolgot elmulasztok, százegyedszer megtaláltam az elhullott malasztot.

Kévéző szikrádból adj derűt az égnek, tündöklő mitrádról szól bor-gyémánt ének.

Felpárázó zápor, újjászülő élet, örök idő mától, tárult világfények.

Kinyílik a tér, kezdet s egy a vég, föld, tűz, víz s a lég önmagába tér.

Kecske-kő

Felérve, tág hegytetőn tárulsz, tisztulsz látás, alkony-verőfénybe nőtt tájszótt csoda-áldás.

Mindenütt ős-rengeteg néma suttogása, körben vadon, hegyre-hegy csendszűrt nyugodtsága.

Kéz a kézben állunk, egymásban örökre, ketten egyet látunk, varázsszót betöltve.

Kint s bent ugyanaz, szemem szemedben, lelkünk egy-tavas, szívem szívedben.

Lipcsei Márta Megújulás

szeretnék megújulni
ha növény lennék és beszélni tudnék
talán azt kérném tegyenek át egy kicsit
naposabb helyre egy képzeletbeli völgy
merőleges tengelyén lebegő csipke-
és szederbokor szomszédságába
zümmögő szántóföldek fölé
ahol jókedvzuhany ázott levelek hallgatása
friss légáramlat felgyorsítaná az álmok pihegését
letérve a kitaposott útról a sűrűben folytatnám utam
várva hogy szavak tóduljanak tudatomba

Elmúlik

talán homokból építkezünk
vagy homokra rakjuk várainkat
egyedül álló otthonainkat
kikoszorazásaink akkor is fájnak
felsőbbrendű révület látomásai
tovább hajtanak az elkerülhetetlen vég felé

Változás

Az elmúlás a változást segíti
felcserélt ébrenlétek mint pigmentek
emlékeztetnek még a múltra
kitárt szárnyú fák között levitálok
émelygésem az álmodozás
de lehet a tudatlanság
egy mindenségre nyitott erdő közepébe tereli

Termőrétegek

Azt hitte minden felszínre kerül
 ha a sejtek érzésvilágába menekül
 talán egy fekete koporsóba zárt
 összekuszált vágy
 sínen futó sejthalmazok
 dinamikák tengelyek
 fájdalom a nyak alatt
 a mell felett
 a fájdalom mindig a felszínre kerülő
 termőréteg
 bár minden az alapozással indul
 szürke sárgás vörös
 szeretetretegek
 mint az arc
 mely a végtelenül hosszú percek
 vizébe merül
 lehet nem akarja tudni hallani
 a félkörben gyülekező kötöttségek
 láncának fáradt hullámain

Aknay Tibor

Filozófia

A lehúzott redőny
 résein át
 a szike éles fény
 létmetszet darabokká
 szeleteli a realitást.
 Már nincsenek szavak,
 se tárgyak,
 egyszerűen csak vagyok,
 mint mikroszkóp alatt
 feltárulkozó rejtély,
 és belefeledkezem
 a helyes
 kérdésfeltevés
 gyönyörűségébe.

Szüretre hívnak

Hullócsillag
 létvillanás.
 Hol vannak a
 hites tanúk?
 Szüretre hívnak
 - sors szüretre -,
 nemes bor, vagy
 az alja jut?

Egyáltalán
 kié a termés,
 ki lesz a gazda,
 ki a béres?
 S ha oly nagylelkű,
 mint híre,
 odaenged-e
 szőlejehez?

Valami...

Valamit tenni kellene,
 valami mindig visszatart.
 Fájni a másokban,
 hogy tudd, hogyan érez,
 de nincs bátorságod
 komolyan venni,
 valami mindig visszatart.
 Megszabadulni sok
 élet-kacattól,
 szeretni, ölelni,
 hűséggel várni,
 valami mindig visszatart.
 Lelket sikálni, hogy
 tükörbe nézhess,
 hogy kulcs lehess
 az isteni széphez,
 valami mindig visszatart.
 Megfizetni minden tartozást
 és elengedni a másokét,
 valami mindig visszatart,
 valami mindig visszatart.

Változat magyar népdalra

*„Árva vagyok, mint a madár,
 ki a felhőn egyedül jár” (Népdal)*

Ül rajtam a nehéz bánat,
 jaj, úgy szállnék én utánad,
 szívemen a világ terhe,
 lelkem, szárnyam megkötözve.
 Járnék én is felhőn, párban,
 tőr sebezte gyöngye lábam,
 forrásvizem elapadt már,
 árva lettem, kicsi madár.